

DOBER DAN

Vladimir Gajšek

...do brezimnosti sam greš nekam, sam ne veš kam, ko ni denarja in so elegantne večerje z billom na brdu, tam na bridkem brdu pri kranju, so nagovori o ustoličenju nekega vojvoda ali kogarkoli, tepežno slovensko, da se razlušči zgodovina v svoje pohotno godljanje, da se davni časi vrnejo s prtički in slavnostnim srebrnim jedilnim priborom, spredaj živio s kozarci, spredaj z obrabljeno navajenimi nasmehi in zlizanimi dovtipi tjavendan, še elvis,

čas je izštet, čas, ki ga spremljajo ošabna soposteljna ženska telesa, visoke osebe, ki se ukvarjajo s posledicami vojn in obiskujejo invalidne centre s pohabljenkami in s takšnimi, ki so privezani na kolo, ubogi reveži, ki nič več ne morejo, razen da živijo do konca, kolikor jih spremljajo slovenske zdravstvene delavke, potlej osebe še obišejo druga drugo in govorcajo o ženskih pravicah, o čemerkoli, kar je neobvezno, pripravljene so na ples in na govore, pripravljene so na nove obleke po zadnji modi z modnih pist,

ti pa greš sam po ulici brezdomno, ne veš za vse takšne hieroglife v mercedesih, ne slepiš se z velikimi besedami vseh onih, ki v fraku brlizgajo piskave laži in zapirajo svoje jezave jetnike, ki se igrajo kraljevske apartmaje predsednikov in izvoljenih saksofonistov, ki neskončno hlepijo po moči, suho rečejo, kako se je savel spreobrnil v pavla, se zarukano zasukano odsukajo med drevje zunaj, gledajo v gore daleč, ko stopijo iz avta in varnostniki mrzlično pogledujejo naokoli, nihče se ne slepi več, in ko se rokujejo in se smehljajo, umirajo množice v njihovem imenu, za ceno hrane in ustvarjenega preživetja, za ceno motnih prisluhov na otoku ali dlje z javorovim listom, marylinka se posmehne jezno,

ljudstvo tostran in onstran se odišavijo v potu svojega obraza, duhovi vojne in miru, znojijo se v izrabljeni zlorabi moči, skrbno urejajo bankovce, vnemarno kadijo cigarete in pljuvajo in pijó svoje letne čase, pergamentno se razlistajo v matičnih knjigah, se razlistajo nožnice, posušene od starosti in izgubljenih ljubimcev, skozi vdor in razodetje novih bitij, ki so še v vrtcu bila posejana med vzgojiteljice, še v zadnjič urejeni ustni votlini, da je molk težji od ulitega svinca v svinčenih časih, da je marmor bolj nagroben od rok v molitvi, vse tv postaje moje deželice poročajo o tistem nasmehu, o večerji, o zdravicah in govoricah,

sam greš skozi čas brez vrnitve, gledaš, kako sedejo v vojaško letalo, kako se dvigne letalo s tal in poleti počasi višje v nedogledano neuzrtost, samemu sebi si materialna mati in šivani oče, samemu sebi suha lutka, napolnjena z žagovjem in moko za naš vsakdanji kruh, v hladilniku je blagi ketchup krvnega sorodstva, do brezimnosti sam greš po skrivnih poteh javnosti, utripaš z avtomobili in zaporami na cestah, ganjeno se ganeš nekam, še vedno namreč upaš, da ti bodo pomagali...